

Bryssel, 8. toukokuuta 2018
(OR. en)

Toimielinten välinen asia:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 2

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

ILMOITUS: I/A-KOHTA

Lähettäjä:	Neuvoston pääsihteeristö
Vastaanottaja:	Pysyvien edustajien komitea / Neuvosto
Asia:	Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi maankäytöstä, maankäytön muutoksesta ja metsätaloudesta aiheutuvien kasvihuonekaasujen päästöjen ja poistumien sisällyttämisestä vuoteen 2030 ulottuviin ilmasto- ja energiapolitiikan puitteisiin sekä asetuksen (EU) N:o 525/2013 ja päätöksen N:o 529/2013/EU muuttamisesta (ensimmäinen käsittely) – Säädöksen hyväksyminen – Lausumat

Latvian ja Liettuan lausuma

Latvia ja Liettua antavat arvoa puheenjohtajavaltio Viron pyrkimyksille sisällyttää maankäytön, maankäytön muutoksen ja metsätalouden (LULUCF) ala vuoden 2020 jälkeisen ajan ilmastonmuutospolitiikkaa koskevaan kehykseen.

Kuitenkin lopullisen kompromissitekstin osalta molemmat maat ovat huolissaan kosteikkojen pakollisten tilinpitovelvoitteiden käyttöönotosta vuodesta 2026 alkaen.

Kosteikkojen merkitys tehokkaina ekosysteeminä hiilensidonnassa olisi tunnustettava.

Maantieteellisistä olosuhteista johtuen Pohjois-Euroopassa ja joissakin Länsi-Euroopan maissa kosteikkojen osuus on huomattavasti EU:n keskiarvoa suurempi.

Näin ollen nämä kosteikkoalueet ovat erityisen tärkeässä asemassa ilmastotavoitteiden asettelussa (ja ei debetsaldoa -säännön täyttämässä) samoin kuin luonnonvarojen tehokkaan ja kestävä hoidon kannalta.

Ilmastonmuutossopimuksen (UNFCCC) puitteissa maita kannustetaan käyttämään hoidetuista kosteikoista aiheutuvien päästöjen ja poistumien ilmoittamisessa IPCC:n kansallisten kasvihuonekaasuinventarioiden ohjeisiin (2006) vuonna 2013 tehdyn kosteikkoja koskevan lisäyksen teknisiä ohjeita ("2013 Supplement to the 2006 IPCC Guidelines for National Greenhouse Gas Inventories: Wetlands"). EU:n jäsenvaltiot ovat edistyneet vaihtelevasti kosteikkoja koskevan vuoden 2013 lisäyksen ohjeiden täytäntöönpanossa.

Maiden edistymisen merkitys kosteikkoja koskevan vuoden 2013 lisäyksen täytäntöönpanossa kasvaa kosteikkojen pakollisen tilinpidon soveltamisen myötä, koska tässä tapauksessa mukaan tulevat vertailukelpoisuus tavoitteen saavuttamisessa ja rahoitusvaikutukseen liittyvät kysymykset.

Jotta taataan toimiva ja läpinäkyvä tilinpitojärjestelmä, kaikkien jäsenvaltioiden olisi käytettävä kosteikkoja koskevia samoja ohjeita ennen pakollisen tilinpidon soveltamista.

Lisäksi jäsenvaltioille on suotava ponnekkaat toimet ja riittävästi aikaa, jotta

saadaan tarkat kansalliset tiedot kosteikkojen hoidosta ja vähennetään epävarmuustekijöitä. Tässä riittää vielä työtä; ja

saadaan kansallisia kertoimia alueille (lauhkea vyöhyke) erityisesti, koska kosteikkoja koskevassa vuoden 2013 lisäyksessä esitettyihin kansallisiin kertoimiin sisältyy paljon epävarmuustekijöitä. Jäsenvaltioille olisi tarjottava asianmukaista EU:n tason tieteellistä ja menetelmiin liittyvää tukea.

Edellä kuvattujen olosuhteiden vuoksi me kehotamme Euroopan komissiota ottamaan tämän asetuksen tulevien tarkistusten yhteydessä huomioon sen, että kosteikkojen hoidon puitteissa suoritettavaa päästöjen ja poistumien arvioimista varten ei välttämättä ole käytettävissä tarkkoja tietoja tai kansallisia päästökertoimia, ja varmistamaan, että jäsenvaltioilla on riittävästi aikaa suorittaa parannuksia näiltä osin.

Puolan lausuma

Puola ilmaisee syvän pettymyksensä hyväksytyyn versioon, joka koskee *Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta maankäytöstä, maankäytön muutoksesta ja metsätaloudesta aiheutuvien kasvihuonekaasujen päästöjen ja poistumien sisällyttämisestä vuoteen 2030 ulottuviin ilmasto- ja energiapolitiikan puitteisiin sekä asetuksen (EU) N:o 525/2013 ja päätöksen N:o 529/2013/EU muuttamisesta*. Lainsäädäntöehdotuksessa ei tuoda asianmukaisella tavalla esille sitä tosiasiaa, että metsäekosysteemit ovat Euroopan suurin ja merkittävin hiilinielu. Metsien vertailutason asettaminen hoidetulle metsämaalle lyhyen jakson 2000–2009 pohjalta on mielivaltaisen, yhtäältä joidenkin maiden eduksi, toisaalta toisten maiden vahingoksi tehty päätös, koska tuo jakso ei ole metsänhoidollisesti jälkimmäisten kannalta riittävän edustava. Lisäksi jäsenvaltioiden metsätaloudesta ei ole luotu oikeanlaista kuvaa, koska tilinpitojärjestelmä perustuu tällaiseen rakenneltuun metsien vertailutasoon ja koska kompensatiojärjestelmän jakoperuste perustuu metsäpinta-alan parametriin siitä huolimatta, että se on vain yksi monista metsätalousalaan liittyvistä parametreista. Edellä mainittu tilinpitomenetelmä saattaa johtaa debetsaldoihin siinäkin tilanteessa, että metsäbiomassavarat kasvavat reaalisten nettopoistumien tuloksena.

Mikäli metsäekosysteemien tuottamia pitkän aikavälin ilmastohyötyjä ei tunnusteta riittävästi, vaan ne lasketaan päästöiksi vaikkakin korjatun puutavaran määrä on paljon vuotuista kasvua pienempi, metsätalouteen ja puualaan suunnitellut investoinnit jäävät hyvin rajallisiksi. Tässä yhteydessä herää kysymys metsien ja puun roolista EU:n tulevassa vihreässä taloudessa. EU:n olisi edistettävä EU:n metsävarojen käyttöä paitsi ympäristöystävällisenä ratkaisuna myös, koska se osaltaan nostaa metsien roolia biotaloudessa ja alueen kestävässä kehityksessä. Korjuiden rajoittaminen EU:ssa johtaa väistämättä siihen, että puumateriaalia tuodaan yhä enemmän EU:n ulkopuolelta.

Lisäksi Puola on myös hyvin huolissaan tilinpitokehyksen nykyisestä rakenteesta hoidetun metsämaan kompensatiomekanismin osalta (11 artiklan 1 kohta), koska se vie jäsenvaltiolta mahdollisuuden käyttää LULUCF-alojen ja taakanjakoasetuksen mukaisten alojen välistä joustomekanismia, jollei taakanjakoasetuksen 7 artiklasta ja liitteessä III määritellyistä rajoista muuta johdu. Kompensatiomekanismista peräisin olevien yksiköiden käyttö merkitsee luopumista taakanjakoasetuksen 7 artiklan käytöstä.

Puolan näkemyksen mukaan tämä on ristiriidassa alkuperäisen tarkoituksen eli sen kanssa, että vahvistettaisiin metsätalouselämyksen roolia EU:n ilmastopolitiikan täytäntöönpanossa, koska on olemassa perusteltu riski, että edellä mainitut edellytykset hoidetun metsämaan kompensatiomekanismin käytölle on määritelty siten, että taakanjakoasetuksen ja LULUCF:n välisen jouston yksittäisten rajojen hyödyntämisen laajuus kaventuu, mikä puolestaan muodostuu vähennystavoitetta nostavaksi lisätekijäksi. Edellä mainittu – yhtä lailla kuin ei debetsaldoa -säännön saavuttamista EU:n tasolla koskeva edellytys – aiheuttaa suurta huolta, koska tämän edellytyksen täyttäminen on suurelta osin yksittäisen jäsenvaltion määräysvallan ulottumattomissa, miltä osin Puola katsoo, että niin ei tulisi olla.

Portugalin lausuma

Portugali hyväksyy Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan parlamentin välillä aikaansaadun yhteisymmärryksen. Haluaisimme kuitenkin korostaa, että alaan sovellettavaan lähestymistapaan liittyy vielä huolenaiheita.

Kuten jo tämän keskustelun alusta alkaen olemme korostaneet, LULUCF-ala olisi täysimääräisesti integroitava ilmastopolitiikkaan tavalla, jolla tuetaan ja luodaan kannustimia todellisten päästövähennysten aikaansaamiseksi ja edistetään hiilen sitoutumista. LULUCF-alalla on ratkaiseva merkitys Pariisin sopimuksessa tavoitteeksi asetetun hiilineutraaliuden toteutumisessa ja Portugalin oman, vuodelle 2050 asetetun hiilineutraaliustavoitteen saavuttamisessa.

Lisäksi olemme jo alusta alkaen tuoneet esiin moninaisia mahdollisuuksia ja keinoja parantaa järjestelmää, joka kehitettiin Kioton pöytäkirjan rakenteen puitteissa ja joka on jo osoittautunut tarpeettoman monimutkaiseksi ja hyvin riittämättömäksi edistämään toimia käytännössä.

Lopputuloksena on yhä suurempi epäselvyys, näin varsinkin metsien vertailutasojen laskennassa. Siinä myös mennään kuolleen puuaineksen erillisen tilinpidon osalta kansainvälistä suuntausta pidemmälle.

Nämä kaksi näkökohtaa tekevät tästä asetuksesta monimutkaisen, jolloin sitä on vaikeampi selittää ja panna täytäntöön.

Portugali myös korostaa, että pakollinen kosteikkojen tilinpito tulee vaatimaan merkittäviä ponnisteluja muutamilta sellaisilta jäsenvaltioilta, joissa kosteikot ovat vähäinen päästölähde.

Käsityksemme on, että siirryttäessä vuoden 2030 jälkeiseen aikaan on mahdollista tehdä tähän malliin huomattavia parannuksia sen täytäntöönpanosta saatujen kokemusten ja niiden muiden toimivien lähestymistapojen pohjalta, joita muissa maissa Pariisin sopimuksen nojalla nyt noudatetaan.
